

28/11

Underliga argument

I sitt senaste utrikespolitiska anförande, inför föreningen Laboremus i Uppsala, har hr Undén enligt samstämmiga referat i Upsala Nya Tidning och Dagens Nyheter motiverat vår alliansfrihet med en ny formel. Utrikesministern säger helt enkelt att Sverige stått utanför de båda världskrigen, att ingen önskar att vi hade deltagit i dem och att läget nu är ungefär detsamma som vid dessa krigs utbrott; alltså bör vi hålla fast vid isolationismen. Det är såvitt bekant det enklaste argument som hittills förebragts i frågan; vårt stora utrikespolitiska problem löses definitivt genom tre eller fyra satsar. Det konstiga, nästan fantastiska är naturligtvis den grundläggande tanken att läget skulle vara ungefär detsamma nu som 1914 eller 1939. Hr Undén kommer lätt till denna slutsats; han

skiljer nämligen bara mellan kollektiv säkerhet — ett tillstånd som aldrig funnits — och maktbalans; vad som kallas maktbalans, dvs. i praktiken helt enkelt ett system utan kollektiv säkerhet, föreligger nu och vid de tidigare krigsutbrotten, och alltså är läget nära nog detsamma. Östblockets framväxt, bildandet av en demokratisk försvarsgemenskap, Amerikas inträde i demokratiernas allians — allt detta blir alltså ting av så sekundär betydelse att någon väsentlig förändring av situationen inte anses ha skett. Med samma egenartade motivering skulle alla till Atlantpakten och andra liknande pakter anslutna stater kunna gå på den isolationistiska linjen. Att Sverige nu löper en annan fara än tidigare, att rent av enligt militärledningens utredning vi riskerar att först bli

angripna på grund av vår isolering, att vårt indragande i krig utan förberedd hjälp väster ifrån måste till ytterlighet nedsätta våra försvarsmöjligheter, att vi under alla förhållanden i sista hand måste lita på främmande hjälp, alltså på hjälp från väster — det är synpunkter som förbigås.

Ungefär lika konstiga är reflexionerna om Rysslands begäran att få komma med i Atlantpakten. Det sägs att "den ryska idén kan... sägas peka mot ett framtida stadium i den internationella politikens utveckling då folken hyser större förtroende för varandras avsikter". Det bisarra ryska förslaget, vid vars framställande även den dystre Molotov lär ha råkat i skratt, får alltså ett slags komplimang av den svenske utrikesministern. Det är att driva den, som man får hoppas spelade beskedligheten väl långt, även om hr Undén samtidigt uttalar det självklara att man inte kan begära att västmakterna skulle gå med på förslaget.